

Praktična gnostika

Iz knjige: SPoročilo človeštvu na razcepu poti

Civilizacijska zavest, ki funkcionira na jasno definiranih pojmih in čvrstih zaključkih, onemogoča ustvarjanje bilo kakšne predstave, o drugih načinih razmišljanja. Gnostična zavest je operativna na bazi relativnih pojmov in zaključkov. Gnostik smatra svoje izkustvo in znanje kot intimno stran svojega bitja, ga ne izpostavlja in s tem skriva velik del svoje identitete. Ne prihaja v pozicijo razprave, polemike ali diskusije, saj nima „svoje“ opredelitve, ki bi jo prezentiral iz razlogov sprejemanja resničnosti. V slučaju prisotnosti na razpravah, ki za njega nimajo vrednosti, svojo miselno energijo na področju gnostične zavesti, troši na bolj važne miselne aktivnosti. Ker gnostični sistem razsojanja, teži na poenostavljanju življenjskih procesov, je jasno, da gnostik, sredstva za življenje ustvarja ob minimalni izgubi psihofizične energije. Začetki gnostične poti, se v socialnem smislu, reflektirajo z negativnimi vsebinami, ker uzurpirajo civilizacijsko zavest in šele kasneje prehajajo v neko harmonično stanje. Gnostik vplive socialne sredine sprejema v prizadevanju, da ne puščajo v njemu emocionalne sledi. Rezultat tega angažiranja, je stanje gnostika kot nekega igralca, ki si proces obnašanja - v odnosu na socialne vplive - predstavlja kot gledališko predstavo. Takšno obnašanje dela gnostika nevpadljivim ali boljše rečeno nevidljivim, v smislu ezoteričnega znanja in izkustva. Civilizacijske norme so neusmiljene in ne dovoljujejo odstopanja, tako da gnostik nima mnogo izbire v obnašanju. Dobro ve, da ga nespoštovanje pravil lahko privede v zapor, norišnico ali na pokopališče. Civilizacijske norme so prepletene konstruirane tako, da človeka optimalno izčrpujejo fizično, emocionalno in intelektualno. Gnostik se izogiba teh procesov in koristi razpoke med temi normami, posebno značajno je balansiranje moralnih norm. Ker so zakonske norme del verificiranih moralnih norm, gnostik odvisno od svojega intelektualnega nivoja deluje in dela na samem robu teh zakonskih norm. Ves ta čas on svoje „poštenje“ ali svojo „normalnost“ pokriva z „kontrolirano norostjo“, ki ni plansko, temveč prihaja spontano, kot posledica navad, ki so pridobljene skozi vpliv višjih centrov. Takšno obnašanje nima namere rogati se svoji življenjski sredini in njenim normam, temveč služijo kot naslon eksistence gnostika, kot socialnega bitja. Če vzamemo v obzir, da gnostik ne preživlja tuzemno stvarnost

skozi civilizacijske norme, je jasno, da on sploh nima tuzemnih civilizacijskih problemov in je razbremenjen psihičnih obremenitev. Lahko bi rekli, da vse družbene procese opazuje (doživlja) kot predmete, podobno kot običajen človek opazuje gozd, skozi katerega gre. Zasedanje nekega parlamenta on podoživlja tako, kot bi običajen človek opazoval peteline na ograji, ko se, nekateri predvsem, nekonstruktivno samo-oglašajo. Ni težko zaključiti, zakaj je ezoterično učenje stalno predmet spretnih napadov in dezinformacij. Takšen gnostičen način opazovanja civilizacijske stvarnosti ima izvore v posebni vrsti logičnega zaključevanja, odvajanja važnega od nevažnega. Logični gnostični zaključek je, da operativna zavest lahko funkcionira, če je miselna aktivnost skoncentrirana na sedanost, kar pomeni, da se v vsakem trenutku gnostik zaveda, kaj se z njim in okoli njega dogaja. Percepcija odprtih čutil in maksimalna introspekcija, omogoča analizo miselnih procesov, kjer se razpoznavajo vplivi, ki škodljivo vplivajo na mentalno konstrukcijo, saj opozarjajo na spomine doživljenih neprijetnosti, in tako ustvarjajo vznemirjajoča psihološka stanja. Gnostik drugače prepoznava dejstvo alkohola, kajenja, hranjenja, telovadbe, uporabe mašil v govoru, idr. Če se k temu doda nenehno samoopazovanje in druge metode samoanalitičnosti, se slika o samem sebi, približuje objektivnosti. Z obvladovanjem takšnega načina razmišljanja, ima direktno podporo resničnega „Jaza“ in obenem neverjeten odpor lažne osebnosti. V vztrajanju in spremljanju svojega psihološkega stanja, tako odvratanje od slabih navad, prihaja po sebi brez abstiniranja, saj v gnostiki ne obstaja pojem močne in slabe volje, kar torej nima takega značaja. Za gnostika je proces odvajanja od slabih navad, vezan na miselno koncentracijo, kot zavest pri uporabi teh slabih navad in zavesti njihovega slabega dejstva, saj ta proces pripada višjim centrom. Zato je hipnoza, v humani uporabi, efektivno sredstvo za odvajanje od slabih navad. Gnostik zavestno opazuje več dogodkov obenem, vidna percepcija je večja od 180 stopinj horizontalne ravni, često pokriva celo ves krog zaznavanja (čuti ljudi, poglede, dogajanje za hrbtom), hitrost prepletenega razmišljanja in senzibilnega občutenja, je neverjetno povečana. V delčku sekunde gnostik prevede analizo situacije in nanjo reagira na logično najbolj adekvaten način in se tako izogne vsem mogočim neprijetnim situacijam. Včasih sebe opazuje kot tujca, da nevtralizira druge skupine „jazov“, ki operirajo v preostalem delu civilizacijske zavesti. Sposobnost gnostika je objektivno razsojanje, vendar z zavestjo, da se nahaja

na stopnicah razvoja, kjer je vsak zaključek lahko subjektiven in nesiguren. Tukaj prevzema kompromis, v katerem občasno sprejema samo elemente, z možnostjo sklepanja v določenem obdobju ali trenutku. Sposoben je v delčku sekunde osvoboditi neke svoje misli ali stališča, v kolikor delujejo kot motnja v nadaljnjem razvoju, kar mu omogoča eksistenco in delovanje med notranjim življenjem in zunanjo stvarnostjo. Gnostik tako gradi odnos proti duhovnomaterialni stvarnosti. Emocionalni potresi, ki jih običajen človek doživlja kot neprijetnosti, zanj ne obstajajo. Zunajčutna opažanja, so gnostiku globoko intimno izkustvo, ki je operativno skozi miselne in mentalne procese, v homogenosti posebnega stanja zavesti skozi asociacije, v odnosu na materialno stvarnost in direktnim spoznanjem. Pogoji za doseganje gnostične zavesti, so spremembe razmišljanja, kar je v odnosu na lažno osebnost, najtežja sprememba svojega bitja. Sprememba razmišljanja je boleča in posledično povzroča spremembe navad, obnašanja, ter kriterijev važnosti in prioritet. Je proces odmiranja lažne osebnosti in rojstva novega bitja. Gnostični razvoj predstavlja nenehno dvigovanje moralnih kvalitet. Gnostik ne zavrača civilizacijskih - moralnih norm, temveč jih opazuje in eksploatira na poseben način. Pozornost do moralnih norm, je osnovni princip tekom celega procesa gnostičnega učenja. V prepletenih situacijah ima gnostik včasih edino možnost, da reagira z usmerjanjem svojih postopkov, skozi moralni filter civilizacijske zavesti. Zaveda se, da je s tem „popušcanjem“ del sebe zatajil, vendar se zaveda, da drugače ni smiselno. V času „izgorevanja“ se bodoči gnostik srečuje s svojimi napakami in slabostmi - ki tvorijo njegovo osebnost - kot z objektivnim samoopazovanjem v ogledalu. Ko deli lažne osebnosti kapitulirajo - zavestno se predajo -, se ta „svoboden“ prostor postopno širi z napadi na sosednje dele lažne osebnosti. Z novo percepcijo na strah, sovraštvo, ljubosumje, depresijo, maščevalnost idr., ki jih šolska psihologija smatra kot motnje, gnostik dosega pristop eliminiranju in iskanju vzrokov njihovim nastajanjem. Ezoterična učenja so te motnje odela v stanja posameznega „jaza.“ Osnovni princip Castanedinega učenja je odpravljanje „samovažnosti“ kot eliminiranje posamičnih „jazov“ skozi zavestno kontrolo istih, preko svojega bitja, saj je sicer možna manipulacija zavesti, tj. vpliv na ta stanja skozi center, ki je - samovažnost. Samovažnost predstavlja energetski rezervoar (baterijo), ki se plansko in organizirano, skozi manipulacijo, preko teh izrastkov ali psihičnih stanj prazni, črpajoč psihofizično energijo posameznika, ki to

samovažnost poseduje. Gnostik je preko svojega izkustva, tak opis prestrukturiral in samovažnost vidi kot izrastline, ki izvirajo iz ene sferne površine, ki v skupku tvorijo samovažnost na površini lažne osebnosti. Z delom na sebi, uničujemo te izrastke. Na začetku je odstranjevanje teh vrhov hitro in opazno, vendar zato boleče. Vse bližje površini, pa se nahajajo v vse bolj perfidni (potuhnjeni) formi, ki se težje opazi in analizira. Sferno površino gnostik sedaj nenehno vrta in jo notranje raziskuje z novim pogledom na vse. V tem procesu samoočiščenja opazuje svet z drugačnimi očmi in se začne čuditi, kako drugi ljudje ne vidijo stvari, ki se dogajajo krog njih. Čuti nezadržno potrebo, da drugim ljudem pomaga, da tudi oni u-vidijo izkrivljeno stvarnost, z vso njegovo protislovnostjo; da tudi oni doživijo občasna stanja notranjega uma, miru in da ne zapletajo stvarnosti okoli sebe. Postopno z napredovanjem, gnostik to - prevrtano, rešetkasto - strukturo pretvarja v sitasto in na koncu do komaj vidljive fine stvaritve, ki mu še vedno omogoča, da ima nogavice na nogah v paru, da se usede raje na stolico, da z družino „opazuje“ televizijo, da primerno „lebdi“ med ljudmi, da se kaj pošali „z resnim razlogom“, da se preveč ne razkriči nad uradnikom, da „sebe“ ne s-pozabi v fizični realnosti itd. V tej „kontrolirani norosti“, gnostik nevidljivo eksistira v svoji sredini. Učenje z učiteljem je seveda lažje in hitreje, četudi skozi delno subjektivnost učitelja, samostojno izobraževanje, pa bolj zapleteno, bolj obsežno a relativno objektivneje. Samostojni učenec se veliko išče, mnogo „greši“, vendar so napake zanj veliko izkustvo, ki mu daje večji naslon za nadaljnjo izgradnjo. Tudi emotivni doživljaji se težko opisujejo skozi literaturo, zato se je potrebno vračati na že prebrano in v tem procesu razumevanja opisov in primerov, dosega kak miselni preblisk asociacij, z direktnim spoznanjem, kot proces rojstva novega bitja, ki vzpostavlja nov način funkcioniranja, skozi osvobodjene prostore osebnosti. Nov način opazovanja, zahteva tudi nov način odnosa proti sebi in sredini, kar nadalje prihaja samo po sebi, skozi resnični „jaz.“ Gnostik je vedno učenec, saj proces nenehno ustvarja prostor za nadaljnjo napredovanje. Odvajajoč bistveno od nebistvenega, do skrajnih meja poenostavlja svoj odnos do materialnega sveta in ne izgublja energijo v formativni komunikaciji. Ničesar ne poizkuša, kar nima možnosti realizacije a obenem, tudi najmanjšo priložnost poizkuša realizirati z maksimalnim angažiranjem. Zaveda se, da mora svoja izkustva prenašati okolju, v katerem se nahaja, kar počne s svojim obnašanjem, čuvajoč gnostično identiteto. S skrajnim

spoštovanjem do vsakega bitja, si prizadeva živeti v splošni harmoniji. Vsak dogodek je zanj izziv in izpit v smislu izvirnega, primernega ali idealnega reagiranja. Gnostik vseobsežnost v opazovanju stvarnosti okoli sebe, dosega brez zaključkov v procesu razmišljanja, še posebno pri slušni percepciji, saj se zaveda omejenosti čutil in z prenagljenimi zaključki, blokiranje procesa kontinuiranega razmišljanja. Zadrževanje ali vzdržnost od zaključkov pa obenem odpira višje centre, za zunajčutno percepcijo. Sklepanje v formi razsodbe, je nevarno za gnostika, ker so zaključki vezani na preteklost, še najpogosteje z negativnimi spomini. Izogibanje od sklepanja, približa gnostika sedanosti - edinemu operativnemu elementu v njegovem delu in življenju -, s tem načinom pa prihrani in čuva velike količine energije. Za gnostika imajo civilizacijski vplivi določeno važnost, saj iz izkušenj ve, da na določen način nosijo v sebi tudi druge vrste vplivov. Najpogosteje se višji vplivi eksponirajo skozi več civilizacijskih vplivov. Tehniko prepoznavanja teh vplivov lahko imenujemo branje tajnega pisma. Ko obvladuje prepoznavanja različnih vplivov, postane priča čestih srečanj ljudi z možnostjo, da se rešijo mnogih problemov, ki jih obremenjujejo v življenju. Na žalost je gnostik največkrat samo „neprepoznavna“ priča - opazovalec. (izvor: galaksija.com, prirejeno)

Pravi gnostik opazi stopnjo zavesti ali inteligenco v vsakem posamezniku, ne da bi ta sploh kaj opazil. Ko gnostik npr. vstopi v javni prostor, s prebliskom prešine prisotne in „iz-meri“ intenziteto relativne zavesti vsakega, glede na okoliščine. V bistvu je ta aktivnost nekakšno iskanje podobnih, kot je sam. Včasih, ko vstopi v prostor, namenoma glasneje pozdravi, da bi tudi ostale prebudil v višjo pozornost (ki je zavest), saj celovito in stalno predstavlja svoje poslanstvo „prebujati“ in vzpodbujati. Če pri nekomu podobno visoko zavest zazna, kar je izjemno redko, ga skoraj vedno tudi ta opazi, kar je podobno nekakšni uskladitvi z radio valom. Medsebojno se pozdravita s posebno fokusiranim spoštljivim pogledom, nežnim nasmeškom in neznatnim priklonom glave, s čimer oba nedvoumno prepoznata podobnost misli/telepatije, ki dodatno, odvisno od okoliščin, izražajo še „tako pač je“ ali „mi že vemo“, „kaj hočemo“, „kako ljudje ne razumejo“, „nimaš kaj pomagati“, idr...

Tudi ko se gnostik „sprehaja“ po ulici, se skoraj neopazno - vsakemu - zazre v oči, saj nenehno spremlja/ceni pozornost/zavest mimoidočih, v nenehnem proučevanju in iskanju sebi podobnih.

S tistim, ki se analogno s pogledom sreča, se pozdravi-ta na podoben način, ki je tu bolj izraz vzajemne spoštljivosti, sled aktivno dosežene višje zavesti. Če okoliščina omogoča razgovor, sta dva gnostika takoj pristno komunikativna, kot da se že poznata, med njima je izpostavljen zaupanja vreden odnos, govorita v specifičnem „simboličnem” jeziku, vendar nedvoumno vzajemno razumljivem. Učencu se prva leta (tako visoka) in stalna pozornost zdi nemogoča, nedosegljiva, psihično naporna, kasneje, ko se nauči še razlikovati zavesti med tisočimi, ki jim je leta 'zaziral' (zrl) v oči, pa preide v lagodno in prijetno stalno-stanje-splošne-pozornosti okoliščin in opazovanja vsakogar, ki je podobno stanju obvladovanja časa-prostora-materije, ki je neka 'vesoljna' zavest glede bistva človeške eksistence. Seveda lahko gnostik v vsakem posamezniku prepozna še množstvo njegovih objektivnih lastnosti in stanj, v kolikor okoliščina izkazuje analitično potrebo. Takšna sposobnost in potreba je pri gnostiku podobna stanju nekega „močnega” človeka, ki svojo moč „mišic” izkaže le takrat, ko jih aktivira pri dvigu „bremena.” Vsekakor je moč, spretnost, lahko izjemno koristna pri praktični gnostiki, zato nemalo gnostikov obvladuje tudi borilne veščine, spretnosti, še posebno je to praksa raznih duhovnih šol ali samostanov, na daljnem vzhodu. Učenci se tako paralelno z duhovnimi lekcijami, posledično naučijo še spremljajočih veščin sinhronizacije in koordinacije telesnih gibov s kontrolo uma, splošne samokontrole, samodiscipline, koncentracije idr. nenazadnje tudi za morebitno uporabo fizične sile. Praktično sicer nikoli niso potrebne, saj gnostik rizične okoliščine v naprej predvidi in jih obvladuje s številnimi nefizičnimi veščinami, ki pa so pridobljene in oplemenitene tudi z dolgotrajno in naporno vadbo „fizičnih” spretnosti. Vsesplošna pozornost gnostika - ki predstavlja obvladovanje trenutkov v objektivni realnosti - rezultira aktivnosti ali stvaritve, premišljeno in predvidljivo, kar pomeni, da gnostik popolnoma vse počne s predanostjo - ljubeznijo. Za njih torej v življenju nekaj velja le, če je narejeno ali predano z ljubeznijo. Omenjeno razumevamo tudi na način, da jih ne gane rutina plačila neke storitve, v stvari ali denarju bolj, kot npr. skromen izraz preproste stare ženice, ki v poplačilo drugega ni premogla, kot predati jabolko iz svojega srca, s solznimi očmi... A razumemo sedaj, ko je tudi nas ganilo? Doseganje visokih stanj objektivne percepcije, dosežemo z napredovanjem na številnih nivojih zavesti.

Torej, beremo pozorno in 'predano'..., izravnajmo vendar malo hrbtenico..., občasno jo zarotirajmo v obe skrajni smeri, pa obe podlahti na mizo..., kaj pa gledate naokoli?..., (☺ vidimo, da nas upoštevate, to je v redu), cela stopala sproščeno na „parketu”, tovrstnih vsebin se namreč ne prebira na 'gugalniku'; bi se pa na njem, o tem, bolje razmišljalo... Sprostimo malo napeto čelo, pomasirajmo si predel tretjega očesa proti nosu, kjer se pogloblja neka poševna kožna guba, ki poleg globljega razmišljanja (torej nam pozorno sledite), izdaja tudi „strogost.” Ja, zaradi pronicljivega videnja „neodgovornega” sveta, ne?..., saj vendar često kritično razmišljamo, ko smatramo, „da je samo najboljše, za nas dobro”, vendar če to porečemo, ehh, bolj redki razumejo...